

forholdene utvivlsomt trænge til Forbedring — kunde bringes i en saadan Tilstand, at den kunde blive i Stand til dels at leve et lykkelig Liv, dels at bære sine egne Udgifter. Det var hele Udvalget, baade Høire og Venstre enigt om, men videre gif Enigheden ikke, idet Udvalget derefter delte sig i tre Delse, et Flertal og to Mindretal. Det ene Mindretal var det ærede Medlem for Nykjøbing (Clausen), til hvis Indstilling jeg snart skal komme, og det andet Mindretal var Medlemmerne Styrup og Bille og det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 3die Valkreds (Tvermoes), der som nævnt har været Medlem af den førnævnte Kommission. Flertallet stillede da det Forslag, at der skulde indsettes en Regeringskommission over Den, som i to Aar skulde have den Opgave at undersøge Administrationsforholdene i det Hele, Landvæsenforholdene, Produktionsforholdene, om det var nyttigt, at der blev et nyt Sukkerloeri, om Den i det Hele kunde opretholdes som sukkerdyrkende &c. Til den Ende foreslog man, at Kommissionen skulde bestaa af en Landvæsenkyndig, en Jurist og en Tredie, som ikke behøvede at henhøre til noget bestemt Sag. Staten skulde selvfølgelig lønne denne Kommission, som tillige skulde være en regjerende Kommission, hvis Myndighed skulde vare i to Aar, og i denne Tid skulde Staten staa i Forstud for de militære Udgifter. Det var det, som Flertallet bød. Et Mindretal, som jeg før nævnte, med Bille i Spidsen, mente vel, at det var nødvendigt, at alle disse Undersøgelser foretoges, men at man hertil blot behøvede at tilføje ordne Gubernøren to sagkyndige Mænd, som kunde foretage de Undersøgelser, Flertallet ønskede. Heller ikke dette Mindretal var altsaa blindt for, at det var i den Retning, der skulde arbeides paa Den. Det 3die Mindretal, det ærede Medlem fra Nykjøbing (Clausen), foreslog en parlamentarisk Kommission. Hvorledes stillede nu den høitærede Finantsminister sig til disse, ogsaa fra Flertallets Side velvillige Forslag, ved hvilke man midlertidig vilde hjælpe Verne ud af deres Forlegenhed. Man kunde jo gaa ud fra, at naar Kommissionen havde havt to Aar til at undersøge Forholdene og var kommen derover med Nøgledagens Billigelse, fulgte det simpeltthen deraf, at man vilde blive nødt til at gaa videre i den Retning, Kommissionen maatte paapege. Den høitærede Finantsminister erklærede imidlertid ved Lovforslagets 2den Behandling dette Forslag for aldeles uantageligt. Ikke desmindre blev det vedtaget her i Thinget med 44 Stemmer mod 29, og siden den Tid har den høitærede

Finantsminister saa paa egen Haand og paa eget Ansvar sendt Pengene derover, efter som det behøvedes. Det er denne Stilling, som den høitærede Finantsminister, hvad man meget maa beklage, har indtaget, idet han ikke en Gang imødetom den Velvillie, som Udvalgets Flertal viste mod ham. Den høitærede Minister vil erindre, at man virkelig den Gang forsøgte en saglig Forhandling med ham, der var den Gang saglig Forhandling over hele Linien, jeg skal endogaa nævne, at det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel), der til ingen Tid er stærkt oppositionel og mindst var det den Gang, var Ordfører for Udvalget, men den høitærede Finantsminister erklærede Forslaget for aldeles uantageligt; han havde kun det ene Raad, at sende Pengene derover, eller at Moderlandet overtog Militærbyrderne og saa forøvrigt lod det gaa i den gamle Gænge. Det kunde imidlertid Udvalgets Flertal, saa ønskeligt det end fandt det at komme til en virkelig Ordning og Undersøgelse, ikke gaa ind paa; man maa jo nemlig indrømme, at det er ingen Gæve for Danmark, at Tilstanden er saadan i dets Kolonier. Naaget altsaa Udvalgets og Thingets redelige Dunste om at komme overens med Finantsministeren holdt denne haardt ved, at Moderlandet skulde simpeltthen overtage at udrede Militærudgifterne til de vestindiske Der. Jeg nægter ikke, at jeg deri har set et Bevis — jeg har tidt tænkt over denne Sag — paa den høitærede Finantsministers mærkværdige Doktrinarisme, en Doktrinarisme, som jeg tror for en Del er Skyld i den Politik, der nu føres fra Ministeriets Side, en Politik, som bestaar i at holde fast ved de Sætninger, man en Gang har sat sig i Hovedet, og som man vil føre igennem, hvorledes det saa end gaar. Det er det Samme, som Juristerne staa paa, naar de sige: Lad Ketten have sin Gang, om saa Verden gaar under! Det var ønskeligt, om der var noget Mere af, hvad man kalder Opportunisme, hos den høitærede Finantsminister, det var der nu ikke den Gang, det beviste han klart nok den Gang, og han beviser det endnu. Naaget Tilstanden har været saaledes, som den var de Gænge, vi have forhandlet denne Sag, sagte vi virkelig at bringe noget Godt ud af Sagen. Og nu i Aar, da Tilstanden er, som den er, bringer Ministeren akkurat det samme Lovforslag frem, som han fremsatte for 3 Aar siden, naaget han allerede den Gang fik Thingets Bøtum for, at det vilde man ikke have med at gjøre. Jeg maa derfor tilstaa, at jeg har ikke mindste Haab om, at der kan komme Noget ud af at forhandle Sagen med den høitærede Finantsminister, og jeg kan derfor efter mit Kjend-